

به کیفیت زندگی اهمیت بدهیم و در کارمان تک بعدی نباشیم

Posted on ۱۴۰۰/۰۴/۲۲ by ravabet

Category: [پرسی](#)

Tag: [داروسازی](#)

انجمن‌های مختلف حضور داشت و خودش را از مباحث صنفی و اجتماعی کنار نمی‌کشید.

دکتر اویسی همیشه و در همه موقعیت‌ها چه سر کلاس، در جلسات و جمع‌های مختلف کاری خنده‌رو بود و انرژی مضاعفی به جمع و فضا می‌داد. از طرفی فرد خوش‌بیانی بود و نه تنها با خوش‌رویی وزن کنگره‌ها را بالا می‌برد، معمولاً بر اساس ارزیابی‌ها جزو ده سخنران برتر از نظر مخاطبان بود.

- معمولاً نظر دانشجویان درباره کلاس و تدریس دکتر فرساد چه بود؟ آیا هیچ توصیه خاص درسی یا غیردرسی به دانشجویانش داشت؟

نکته‌ای که اغلب دانشجویان درباره کلاس‌های او تاکید داشتند این بود که غیر از بار علمی و استفاده زیادی که از تدریس او داشتند، کلاس‌هایش هیچ وقت خسته‌کننده نبود و به دلیل نوع بیان و روش تدریس اشتیاق بیشتری برای حضور داشتند.

- با توجه به این که متأسفانه قدر بسیاری از افراد پس از مرگ‌شان شناخته می‌شود، فکر می‌کنید این مساله در مورد دکتر فرساد هم مصداق داشت؟

ما تا جایی که می‌توانستیم سعی می‌کردیم قدر ایشان دانسته شود و در همین راستا هم در شیوه اختصاص کلاس‌ها و نیز حمایت از پژوهش‌ها و فعالیت‌های علمی و حتی استفاده افتخاری از حضورش در انجمن‌هایی بود که عضویت نداشت و نتیجه این توجه بهره بردن بیشتر دانشجویان از دانش و علم دکتر فرساد بود.

اما در سطح کلان اگر همه ما تمرین کنیم که قدر آدم‌های اطرافمان را بدانیم و ارج بنهیم، اگر از تنگ‌نظری‌ها به دور باشیم و افق دیدمان را گسترده کنیم و علی‌رغم همخوان نبودن نظراتمان نگاه انسانی داشته باشیم، دستاوردهای زیادی خواهیم داشت و در عین حال همه با هم رشد می‌کنند. معمولاً رشد فردی یک بُعدی است و لذت و پایداری ندارد اما رشد جمعی و گروهی نتایج بلندمدتی دارد.

جای دکتر فرساد در دانشگاه، انجمن‌ها و بیمارستان خیلی خالی است و امیدوارم این فقدان تلنگری به همه باشد که بدانیم هیچ چیز پایدار نیست.

